

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж1 г 4/2023
04.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, судија Бранка Дражић, у поступку заштите права на суђење у разумном року предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милеуснић, адвокат из ..., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби изјављеној против решења Апелационог суда у Нишу Р4 г 2/23 од 02.03.2023. године, дана 04.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и потврђује решење Апелационог суда у Нишу Р4 г 2/23 од 02.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Нишу Р4 г 2/23 од 02.03.2023. године одбијен је као неоснован приговор предлагача ради убрзавања поступка у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 3433/2022. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова на име састава приговора ради убрзавања поступка.

Предлагач је против решења Р4 г 2/23 од 02.03.2023. године благовремено изјавио жалбу.

Одлучујући о жалби предлагача у смислу чл. 16, 17, 18. и 20 став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о панпарничном поступку и члана 386. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је жалба неоснована.

О жалби је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова у суду сагласно одредби члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15), којим је прописано да председник непосредно вишег суда може годишњим распоредом послова да одреди једног судију или више судија да поред њега воде поступак и одлучују по жалбама.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које Врховни касациони суд, као другостепени суд у овом поступку, пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тачке 12. истог члана, на коју се жалбом указује, јер побијана одлука садржи разлоге о свим одлучним чињеницама, сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

Из разлога побијаног решења произилази да је у предмету заведеном код Апелационог суда у Нишу под бројем Гж 3436/22, одлучено о жалби против пресуде Основног суда у Лесковцу П 1485/2022 од 11.05.2022. године којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиле, овде предлагача. Списи предмета су примљени у суд

дана 26.10.2022. године, предмет је изнет на седницу већа другостепеног суда дана 22.02.2023. године, дана 27.02.2023. године предмет је достављен одељењу судске праксе другостепеног суда, па су списи предмета експедовани првостепеном суду на даљу надлежност и поступак.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је Апелациони суд у Нишу анализирајући дужину трајања и ток поступак пред првостепеним судом закључио да предлагачу није повређено право на суђење у разумном року, имајући у виду чињеницу да је тужба поднета 10.01.2020. године што произлази из извештаја Апелационог суда у Нишу, а поступак пред Апелационим судом окончан у року од четири месеца, имајући у виду да је одлука експедована из суда дана 27.02.2023. године, што свакако представља разуман рок за поступак по правном леку.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије, свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила, а странка добила сазнања да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, поступања суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца захтева.

Како је према одредби члана 7. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано да странка подноси приговор суду који води поступак или суду пред којим се води поступак, ако сматра да је јавни тужилац повредио њено право, те како је поступак пред Апелационим судом у Нишу окончан у разумном року, то је правилан закључак тог суда да није повређено право предлагача на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 3436/22.

Поступак у овој парници је инициран актом од 10.01.2020. године, а поступак пред Апелационим судом у Нишу је окончан, тако да није могуће наложити поступајућем судији у предмету Апелационог суда у Нишу Гж 3436/22 предузимање процесне радње која ће делотворно убрзати тај поступак, имајући у виду да је окончан.

Са изнетих разлога, на основу одредбе члана 401. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Судија
Бранка Дражић, с.р.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ:

Против овог решења није дозвољена жалба у смислу одредбе члана 21. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић